

## Nogle Indlæg.

Vi har i den sidste Tid modtaget en Række Indlæg, som det desværre er os umuligt at optage, dels fordi de vilde fylde flere Numre af Bladet (og vi lider af permanent Pladsmangel) og dels fordi det i alt væsentligt er det samme, der drøftes i de forskellige Indlæg.

Vi har da ment, at den bedste og vel eneste Udvej var at bringe et Referat af dem, idet vi saa samtidig kunde faa Lejlighed til at gøre nogle Bemærkninger til de fremsatte Synspunkter.

En Indsender udtaler bl. a. følgende: „Det forekommer mig, at vil man være retvendt, da bør man — selv med Fare for at blive frakendt „at have Takt i Livet“ — ikke paa nogen Maade binde sig til at „traske“ gennem tykt og tyndt hverken med sin egen eller med nogen anden Organisation. Man har derimod den uafviselige Pligt — i de enkelte Tilfælde, hvor Meningerne om, hvad der er rigtigst, kan være delte — at danne sig en selvstændig Mening saa godt man kan, og saa handle efter den, indtil man er blevet overbevist om, at der er en anden, som er bedre.“

Dette Standpunkt kan vi fuldt ud sympathisere med; men naar den samme Indsender siger: „Vi sympathiserer her i Aarhus med den Tanke, som ligger til Grund for Valgretsforbundets Dannelse, at en Mængde Kvindeforeninger, hver med sine Særinteresser, gennem Repræsentanter slutter sig sammen i een Forening, der arbejder for alles Fællesinteresse, Opnaaelsen af Valgret, og vi har derfor ikke fundet nogen Anledning til at trække vore Repræsentanter ud af Valgretsforbundet“,

da maa dertil bemærkes, at D. Kv. Sf. er meget forskellig fra den „Mængde Kvindeforeninger“, som er repræsenteret i Valgretsforbundet; thi medens de andre Foreninger som deres Særinteresser har forskellige faglige Interesser, er D. Kv. Sf. den eneste Kvindesagsforening, og D. Kv. Sf.'s egentlige Særinteresse er *Valgretten*. Dette Synspunkt er ikke nær kommet tilstrækkelig til sin Ret i den førte Diskussion.

Det er bleven hævdet, at det var en Fejl, der blev begaaet, da D. Kv. Sf. trak sine Repræsentanter ud af Valgretsforbundet, og dette er af flere bleven lagt Fællesstyrelsen til Last. Men man glemmer, at det var Fællesmødet (altsaa Kredsenes Delegerede) og ikke Fællesstyrelsen, der tog denne Beslutning, og Fællesmødet var den eneste Myndighed inden for D. Kv. Sf., der kunde gøre dette; og man glemmer, at Valgretsarbejdet faktisk var gledet ud af D. Kv. Sf.s Hænder; Flertallet paa Fællesmødet i Sommeren 1904 erkendte det meningsløse heri, og man mente, at

det, der paa det Tidspunkt burde gøres, var, at D. Kv. Sf. søgte at samle sine Kræfter om denne sin vigtigste Opgave, det egentlige Kærnepunkt i Kvindesagen.

Imidlertid maa det erkendes, at vort Valgretsarbejde langtfra endnu er, hvad det bør være — bl. a. fordi der er en Rift i Sammenslutningen, idet 3 Kredse har deres Repræsentanter udenfor D. Kv. Sf., og Samarbejdet mellem de forskellige Kræfter, der arbejder for Valgretten, er langtfra at være ideelt. Der trænges til en fastere Organisation, en mere formaalstjenlig Form, et for forskellige Sagen uvedkommende Sidehensyn rensset Indhold.

Flere af vore ærede Indsendere udtaler sig i temmelig ublide Udtryk om Fællesstyrelsen. En mener, at naar man har „en saadan, maa den, saasart der er noget i Gære, hvor der kan være Tale om, at Kvinderne kan komme i Betragtning, være paa sin Post. Gennem vort Blad maa den tilraabe os sit „Giv Agt!“ — —“. En anden mener endogsaa, at Fællesst. „altid bør holde Kredsenes à jour med, hvad der er fremme i Tiden“, og den Bebrejdelse rettes imod den, at den „end ikke har meddelt Kredsenes, at Valg til Værgeraad ogsaa tog Kvinderne med“.

Delte er dog vist en ikke meget tidssvarende Opfattelse af Forholdet imellem Fællesst. og Kredsenes.

Kredsenes og de enkelte Medlemmer skal dog vel ikke være som en umyndig Flok, der blot har at parere Ordre, og Fællesst. skal dog vel ikke være baade Øjne, Øren og Mund? Ganske vist bør Fællesst. være vaagen, og den vil vist villigt erkende, at der oftere, end sket er, burde lyde et „Giv Agt“ fra den; men det er dog ikke alene Fællesst. eller Bladet, der bør raabe deres „Giv Agt“. Et „Giv Agt“ kunde med lige saa megen Ret ventes fra de enkelte Kredse og Medlemmer.

Saadanne Ting, som igennem den offentlige Forhandling og igennem Dagspressen føres ud i hele Landet, som f. Eks. netop Bestemmelsen om, at Kvinder kan vælges ind i Værgeraadene, burde dog intet Medlem af D. Kv. Sf. være uvidende om.

Arbejdet kan ikke og — skal ikke bæres og præges af enkelte; alle maa lægge Skulder til; ingen bør lade denne Ret og Pligt gaa fra sig; thi netop igennem den vaagne Deltagelse i Arbejdet skal alle de enkelte Kvinder udvikles og dygtiggøres til nyttige Samfundsborgere.

Til de Indsendere, der formaner Fællesstyrelsen til „i rette Tid“ at udsende „Ordre“ til Kredsenes m. H. t. Interpellationen paa Valgdagen, vil vi bemærke, at man forlængst har begyndt at forberede dette Arbejde.

En enkelt mistroetig Indsender udtaler, at der „i mange Kredse ikke vil findes en eneste Kvinde,